

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail vfm@vfm.dk

THA/ J.nr. 2008-6689

Dato:

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 31. oktober 2008 følger hermed velfærdsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 24 (ad L 15).

Spørgsmål nr. 24:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 31. oktober 2008 fra Dansk Blindesamfund, jf. L 15 - bilag 10.”

Svar:

Jeg vil gerne understrege, at blinde og stærkt svagsynede på lige fod med alle andre personer med nedsat funktionsevne kan modtage merudgiftsydelse. Det afgørende ved vurderingen af berettigelsen til merudgiftsydelsen er ikke en given diagnose, men derimod den samlede vurdering af funktions- evnenedsættelsen i forhold til den daglige tilværelse og de deraf affødte behov for kompensation.

Blinde og stærkt svagsynede er nævnt i såvel den nugældende vejledning som i bemærkningerne til lovforslaget som et eksempel på en persongruppe, der kan modtage merudgiftsydelse, og denne persongruppe vil også blive skrevet ind i den kommende vejledning. Men i lighed med, hvad der gælder for alle andre handicapgrupper, skal synshandicappet konkret for den enkelte have konsekvenser af indgribende karakter i dagligdagen, og synshandicappet skal medføre, at der ofte må sættes ind med ikke uvæsentlige hjælpeforanstaltninger. Der skal altså foretages en konkret og individuel vurdering af synshandicappets betydning i den daglige tilværelse for den enkelte som grundlag for en stillingtagen til retten til merudgiftsydelse.

Jeg er ikke enig i, at det bør fremgå af bekendtgørelsen, hvilke krav der skal være til arten af funktionsnedsættelsen. Hvis retten til merudgiftsydelsen alene kædes sammen med, at der er merudgifter som følge af den nedsatte

funktionsevne, vil personkredsen for merudgiftsydelsen blive væsentligt udvidet – også i forhold til, hvad der var gældende før sommeren 2007.

Det er desuden min opfattelse, at det vil være overordentligt uhensigtsmæssigt at nævne eksempler på merudgifter, som en specifik handicapgruppe kan få dækket. Det må således altid afhænge af en konkret vurdering, om en udgift kan anses som en nødvendig merudgift for den enkelte borger.

I relation til spørgsmålet om retten til merudgiftsydelsen efter det fyldte 65. år bemærkes, at merudgiftsydelsen generelt skal tages op i forligskredsen bag førtidspensionsreformen i forbindelse med drøftelserne af virkningerne af denne reform.

Karen Jespersen

/ Karin Ingemann